

Šta reći o Guči, 52-oj po redu, a uvek najboljoj. Oname ko voli Guču, novopromovisane muzičke akademike Dejana Petrovića, Bobana Markovića, Dejana Lazarevića i ostale trubače i njihove orkestre... ne treba pričati o trubačkom prazniku, onome ko ne voli, ne vredi, neće razumeti. Tek, na moju veliku žalost, ove godine sam u prestonici trube, bio samo jedan dan, 9. avgusta, ali taj jedan dan će me držati do sledećeg 53. Sabora trubača u Guči, 2013. godine.

Za taj jedan dan i jednu noć doživeo sam fenomenalnu i uvek neponovljivu atmosferu ovog taličnog World Music svetskog centra, na koji su uz Srbe sa svih meridijana, pristigli i brojni znatiželjnici, ljubitelji trube, pa čak i trubači iz dalekog Brazila. Iako sam bio u prostoru za fotoreportere, iza mene su u prvom redu bili stariji ljudi, Belgijanci, a do njih fotograf sa suprugom iz Poljske. Zaista, osećao sam se kao u najboljim danima u vreme novosadskog i svetskog muzičkog festivala EXIT-a, kada sam na svakom koraku uživao u stranim jezicima i prisustvu ljudi sa svih kontinenata.

I dok se mnogu po žutoj štampi, a i u malograđanskim raspravama, još uvek prepiru oko toga kako je i koliko Guča mesto snobova, pijandura i kičeraja, saobraćajnih prekršaja i „ciganjenja“, moj drug Dejan Budić i ja, kao i koliko god da organizator kaže da je bilo posetilaca, da li 500 ili 600 hiljada, odlazimo srećni, sa emocijama i uspomenuama kojih ćemo se uvek rado sećati. A s obzirom da smo mi u Guči bili fotografi, kao i da ima izreka koja kaže da - jedna slika vredi više nego hiljadu reči, neću Vas više zamarati pričom, već uputiti na naše dve Galerije od po 52 slike, pa pogledajte.

[Više slika iz Guče, možete videti o v d e.](#)